

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 frt — kr.
Félévre 5 „ „
Negyedévre 2 „ 50 „
Egy órára 1 „ „
Egyes szám ára 4 kr.

Felolós szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:

Negy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többeszo hirdetések alkú szerint jutányos áron vetetnek fel. Bélyeg-díj minden külön beiktatásért 30 kr.

A kiegyezés és sallangjai.

(Négy közlemény.)

A Debreczeni számára írta:

Hentaller Lajos,

országgyűlési képviselő.

III.

Az 1848—49-diki emlékekre néme-lyek nem mernek, mások nem akar-
nak visszaemlékezni.

Nem csoda! Hiszen a szó elhalvá-nyodik, s a szív néha majdnem megrep-
ped véres emlékeink sulya alatt. A mit a »civilisatorok« e nemzeten elkövettek,
az hadjárat volt Isten és ember ellen.
Pusztítottak lelket, életet, vagyont.

Végre azután a leghatalmasabb ta-nácsadó, a tények logikájának vaskarja
utjokba állott.

És miként az orvos, tanulmánya tárgyává teszi a betegségeket, legy-n sza-
bad nekem is, a ki több mint két év-tized óta ez emlékek közt élek; ezt bu-
jom, ezt kutatom és vizsgálom, vissza-pillantani azokra, s egyúttal pár szóval megemlítenem, mit nyert a ma-
gyar nemzet a szabadságharcz el-bukásával, s mit veszítették a z
osztrákok azzal, hogy a muszka diadalmaskodott az elárult magyar nem-
zeten.

Szabadságharcunk teljesen políti-
kai volt, és nem társadalmi. — Politikai volt, mert nem a nép ténye érvényesült,
hanem az értelmiség cselekvénye: azok lépték szét a bilincseket, a kik arra jo-
gosítottak voltak.

És midőn a törvény ígét a harcok riadója akarta elnémitani, nem a külön-
böző társadalmi rétegek s felekezetek al-
lottak egymással szemben, hanem az egész nemzet alakult egy táborra; tudván,
hogy a véres koczka az ő sorsa felett vette el.

A koczka perdült; vesztett!

A mi veszteségünknek gazdag ju-talma lett, mert a nemzet bizonyítja,
hogy hazafiságában oly áldozatokra kész,
melyeknek gyökérszájai a köznapí ér-dekek felületén tul, egész le a szív mé-
lyéig nyulnak alá. És áldozva, megtanul-
tuk szeretni e hazát. De megtanultunk még más egyebet is! Megtanultuk azt,
hogy szenvedjen e nemzet bármit is, meg nem bukott, ha meg nem hajolt előbb,
míg ki nem merité minden erejét.

Ez az eredmény azután fentartotta önludatunk és kötelességérzetünk sulyát.
Pedig sulyos csapás nehezedett reánk!
»Aláhullott a mi fejünk koronája!«
ismételtük szomoruan az irás szavait; soraink meggyérültek, néhol pótolhatla-
nul, a kimagasló, nagy férfiakat tömör tömegek akarták ihlett lelkesedéssel pó-

tolni, cseppek, mikből az Oceán hab-
verése alakul.

Adjuk meg mindenkinek a magáét, adjuk hát meg a reakciónak is. — El-
vakultságában nem látta, hogy a gond-
viselés eszköze lön a mi javunkra. Mig máshol a nemzet egyetemét rétegekre
igyekezett forgácsolni, nálunk a törté-
nelemmel szemben foglalt állást. Mert mindaz, a mit az ötvenes években a bé-
csi kormány művell, hadüzenet volt a nemzet minden egyes tagjának külön, az
egész nemzetnek összesen.

Mikor azután anyagilag kimerült, ér-
kölcseleg megírt nemzetünk ellenállási képességén, akkor alamizsnával kínálta
meg a nemzetet saját kifosztott tulaj-
donából.

De a nemzet bölcs volt, s a fekete palást alól kilátta a sárga lólabákat.

A horog nem fogott, tehát lépel-
tesznek ki, s kegyelemmel kínálják jog helyett. Pedig a kegyelem pillanat-
nyi, mint a Tiszában uszkáló kérész élete,
a jog pedig örökkévaló, mint az Isten.

Nem bírták a nemzetet elnyelni mint egé-
szet, fel akarták tehát darabolni. Nem voltak képesek legyilkolni, azt akarták te-
hát, hogy legyen az ő kedvükért öngyilkos. Megkísértették e hazát megsemmisíteni,
nem sikerült. Azt akarták tehát, tagadjuk meg önszántunkból. A dynasztia érdekeit
állították ekkor a nemzet érdekeivel szemben. Ez a fogás is elkopott.

Minden jelenség azt mutatja, hogy a jelenlegi kiegyezési tárgyalások alkalmával
is így akarnak velünk bánni. De hát té-
vednek.

Ha nekünk magyaroknak sem kell, ha az osztrákoknak sem kell a jelenlegi
kiegyezési állapot, ki az ördögnek kell tehát?

Kell a kormánynak. A kormány jó-
tevője akar lenni a nemzetnek minden-
áron. Hiába tiltakozik a nemzet s nem kér a k o r m á n y nagylelkűségétől
egyebet, minthogy hagyjanak minket függetleneknek lenni és engedjék meg
azt, hogy megtanuljunk a magunk lábán járni.

De hát a bécsi expo!gármesteri ma-
gyarfaló disz-stylus szerint a mi függet-
lenségi törekvésünk, »betyárizmus.« Egy olyan lakájrühába bujtatott társadalm és po-
litikai gamintól, mint Lueger ur, ki az ide-
tis összbírodalom támoszlopának kép-
zeli magát, ez a sértés reánk nézve hízegés.
Hisz ez a piszkosszáju, vagy örült ficzko is csak addig támoszlop, a
meddig a német császárnak szeszébe nem jut,
hogy Ausztriában sokkal folyéko-nyabon beszélnek a német nyelvet,
mint Elszász és Lothringiában.

Nohát igen jó lesz, ha az alábbi ne-
hány szót tudomásul veszik a Lajthán-
tuli urak, akiknek annyi eszük sincs, hogy tudnák
voltaképen miért is örvöngenek s köpködnek
ők reánk.

Az ó-korban a világ dolgát a feje-
delmek intézték. A nemzetek határait ők
szabták meg; a háboru idejét ők tüzték ki,
azt ők indították. A nép vivott, győ-
zött, bukott; teendője ez volt, nem egyéb.

Az idő azonban a szolgálta csoport-
okat uraik segédeivé, ellenőreivé tette; gondolkodni
készté az elnyomottakat, a magukkal jó tehetet-
leneket, — s az egyes embercsoportokat egymásra utalta,
s kapcsolatot szült hadviselés és a pol-
gárosodás közt.

S ime! mintha a csatarendek mö-
gött egy másik tábor állana. Az esz-
mék táborá, élén a tizenkilencz eddigi
század legnagyobb hadvezérével, Ed-
sonnal,

Ma már minden küzdelemben részt
vesz minden nép tetteleg, vagy elvei, re-
ményei és aggodalmai által.

A föld termékei, az agy eszméi, a
közjó érdekei egyaránt a »világ pia-
czára« özőnlenek.

Egy pillanat oly eszméket érlel meg,
mik századokon át pihentek, mint a mag,
míg a tavasz nap-ugara megjő; döntő
tények nyomulnak előtérbe, miket ré-
gebben oly könnyű és kényelmes volt elodá-
zni; az örökre sanctionált kapcsola-
tok bomladoznak, miként a népek va-
lódí érdekeinek fejlődése követeli.

Ép ezért mi, kik hazánk független-
ségét óhajtjuk kivívni, nem hagyjuk ma-
gunkat tévedésbe ejteni.

Nem! mert mi igen jól tudjuk, hogy a
független Magyarország ügyét, a csá-
szárok és királyoknál sokkal nagyobb
hatalom, az idő vette pártfogásába; s
hogy Magyarország függetlenségének
kérdése élet és halál kérdése nyugat
és kelet között.

Milenniumi iskolák. Az ezredéves forduló-
nak maradó emlékei lesznek a milleniumi
iskolák, melyeknek felállítására iránt javában
folynak a tárgyalások a közoktatásügyi mi-
niszteriumban. Ez iskolák közül, eddig már
170 szervezve van s a többinek a szervezése
közelebb megtörténik. Wlassics Gyula közok-
tatásügyi miniszter a jövő hónapban tárczaja
költségvetésének tárgyalása alkalmával e mil-
lenniumi iskolákról jelentést fog tenni az or-
szággyűlésnek.

Miről suttognak a városban?

— Két fontos közügy. —

Nem rezeg a levél, ha a szél nem lengeti; a kávésnéik nem szapulják a szomszédot, ha valami nem mozog a levegőben. — Kell tehát valami alapjának lenni — mert beszélnek, — hogy városunkban egy negyedik postahivatalt készülnék felállítani.

Ha kényelmi szempontból mérlegeljük a dolgot, óhajtható volna, hogy minden utcában állíttatnék fel egy postahivatal, már csak azért is, mert a nagyközönség részére annyira el petybűdött, hogy találkoznak köztük feltalálók, kik a postakincstár felelősségére, még pénzesküldeményeket is egyszerűen a pincze lyukba javallják dobítani.

A dolog lényege azonban nem abban kulminál, hogy nagy Debreczen városában egy negyedik, vagy még egy ötödik postahivatalt is akarnak berendezni, hiszen mennél több, annál jobb, de hogy az a negyedik miért éppen a nagy-hatvan-utcának van szánuva, ezt megérteni nem tudom. Ha Debreczennek nem volna egy más oly városrésze, hová az inkább beállíthatnák, mely városrésznek amant megelőzőleg arra nagyobb szüksége nem volna, egy szót sem szólnának, de így nagyban fokozza csodálkozásomat az illető intéző körök illetén észhullámzása, melyből az tűnik ki, hogy kevésbé ismerik Debreczen városának követelményét, fekvését.

A hatvan-utcai részt, hallom, azzal indokolják, hogy ott egy postahivatal létesítése az ottani nagy kereskedelmi forgalomra nézve kívánatos. Ugyan miből áll ott az a nagykereskedelmi forgalom? Abból a néhány szerény üzletcsekéből, mely a főutcára nyíló utcátorkolatot dominálja? A hol elég közel távol-ságban a péterfiai vagy a főposta is feltalálható. Vagy talán az aszalt gyümölcsöt elárúsító néhány kofa érdekeben?

Feltéve, de meg nem engedve, hogy a hatvan-utcai részen állíttatnék fel egy postahivatal, akkor is annak vagy az utca derekán a zúgó köz közelében, de még helyesebben a nagy és kis-mester-utca sarkán volna helylye; nem a kereskedelmi forgalom szempontjából hanem azon város-test népessége tekintetéből.

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

A szív.

— A „Debreczen” eredeti tárczája. —

Irtá: Tassy Miklós.

Ki azt hiszi, hogy egyedül csak az emberi szívről írok, nagyon csalódik. Nem csak az a kis husdarab képes regényeket szőni, ábrándokat megvalósítani! — Igaz, hogy e nélkül nem lehet meg egyik sem; olyan, mint az életben a só vagy más fűszer, színt, ízt kölcsönöz a történetnek s így nélkülözhetetlen, hanem én mégis egy íczy-piczi kis jószágáról, egy filigrán munkáról írom e történetet, — egy ezüst szivecskéről. — Szív, — szív! Egyik dobog, érez, telve örömmel, bánattal, reménnyel, szerelemmel, képes a legelkeseredettebb gyűlöletre s a végtelenségig vitt jóságra; csendes folyó vízhez, haborgó tengerhez egyaránt hasonló; — a másik érzéketlen, csillog ugyan, de a fényt kölcsönzi, lopja. Vajjon lehet-e ennek regénye?

I.

A kis Bella még alig 16 éves. A hosszu ruhát csak nemrég öltötte fel.

Sok keserves könyhullatásába, rimáncodásába került, de végre is sikerült a mama szívét meglágyítani. S egy szép reggelen ott

Ily tekintetből azonban a városnak más részeiben is fel lehetne állítani postahivatalt, mindenekelőtt pedig nagy-csapó-utca végén, azon téren, melybe hat utca ágazik és mely egyik legnépesebb része a városnak. Csodálom, hogy az intézők első sorban is nem e helyre gondoltak, majd aztán másodsorban a hatvan-utca részére. De hát sok mindennek meg van a maga oka, foka!

Ezzel kapcsolatba fel kell említenem Debreczen városának egy más ügyben hátramaradását: értem ezalatt a gyógyszer-tár ügy ten geri kigyójat.

Debreczen városának közügyeit intéző, rend-zendő vezérferzai ugy tartják, hogy minden ugy van jól, amint volt ezelőtt évtizedekkel.

Mint sok más egyéb, ugy közegésségi ügyünk is lehet leggyarabbb lábón áll városunkban, ezek közt a gyógyszer-tárak; nem annyira hiánya, mint azoknak a városban létező czélszerűtlen szétozlása miatt.

Vegye bárki kezébe a város térrajzát, kijelölve azona elenben lét-zó gyógyszer-tárak helyi fekvését, mit fog találni? Azt, hogy a létező gyógyszer-tárak helyisége mind egy rakáson a város kellő közepén vannak összehalmazva; melyből a szemlélő azt a meggyőződést is fogja meríteni, hogy a város roppant nagy területén messze távol lakosai ide vannak kényszerülve bevándorolni, gyakran nagyon sürgős segélyt hozni, nappal ugy mint éjjel, hóban ugy mint sárban.

Ez még a postánál is fontosabb ügy, mert a postánál ép egésséges emberekről, míg amaznál nehéz, nem ritkán halálra váló betegről van szó, kikre minden percz késedelmezése veszélyt hozhat.

Ezért is kívánatos volna a jelenben létező gyógyszer-táraknak a város különbözőbb részein leendő czélszerűbb szétozlása, vagy legalább meg két új gyógyszer-tár felállítása.

A Teleki-utca szegeletétől a nagytemp lomig, tehát a főutca csak egyik feleben majdnem egymás mellett öt gyógyszer-tár van, míg közel ez utcához a Kossuth, Csapó és Péterfia utca torkolat elején egy egy. Ebből az következik, hogy a Pamássy és Tóth féle gyógyszer-táraknak helyi létjogosultsága nincs,

találta ágya mellett, miért annyit epedt, so-várgott, — a hosszu ruhát.

Ki tudná leírni azt az örömet, mit ekkor érzett! Egészen megváltozott e pillanattól kezdve. Pajzán jó kedvét türtőztette, kezdett komoly lenni, — a csacsakaság nem illik a hosszu ruhához. — Derült kedélye egyszerre alahanyatlott, bizonyos mélaság vett rajta erőt; sokszor önkénytelenül is elmerengett s ilyen-képelete elvitte egy új előtte még ismeretlen világba, de a melynek még csak a sejtése is annyi örömet, boldogságot, mámorító kéjt kölcsönzött. Vágyott valami után, mit tudott, hogy van, de hol, azt nem. Érezte szive dobogásáról, keble lázas nyugtalanságán; szűzies álmában sokszor megjelent de a nevét nem tudta. Óhajtott a megtudni!

Egy napon így szólt édes anyjához:

— Ugy-e mama, már én nagy leány vagyok.

— Az vagy szivem!

— Látod anyuskám, a nagy leányok mind elmennek valami mulatságba s ti engem nem visztek sehova.

— Ráérsz még leányom!

— Óh anyám! csak egybe menjünk, nem vágyom én többször, de ugy szeretnék már zétnézni abban a világban, hova eljutottam.

— Nem jó ilyen korán elkezdenni, hamar bele fogsz unni. Tapasztalatlan is vagy, meg fog csalni a látszat s keserves lesz kiábrándulnod!

mert az Örvényi, Mihalovits és Muraközy féle gyógyszer-tárak nagyon is elégségesek a fő és ebbe ágazó mellék-utczák szükségének kielégítésére, annyival inkább mert a Kossuth és Csapó-utcai gyógyszer-tárak mintha csak a főutcán volnának. Az említett két gyógyszer-tár tehát a város más népesebb és távolibb helyére volna elhelyezendő.

Szerintem gyógyszer-tárak elsősorban is a városnak következő pontjain lennének felállítandók; 1-ör Nagy-Csapó utca végén, hová a postahivatalt is jeleztem. 2-ör Nagy és Kismester utczák szegeletén. 3-ör Kis-Várad utca derekán a vasuti pályaudvar közelében.

Ide már azért is, mert rövid idő mulva a vasuti géppár elkészültével e városrész néhány ezer lakossal fog megsaporodni.

A városi hatóságnak volna tehát feladata odahatni, hogy a már jelzett két gyógyszer-tár vagy legalább egyike, a piacról a város megfelelőbb részére áthelyeztessék, és még akkor is egy vagy két gyógyszer-tárnak ujbbi felállítása az általam kijelölt helyeken engedélyeztessék.

Mert helytelen okoskodás az, — hogy még egy vagy két gyógyszer-tár felállításával a jelenlegi gyógyszer-tárak existenciája veszélyeztettnék.

Jelenben nincs oly gyógyszer-tár Debreczenben, melynek 4—5 ezer frt évi fizta jövedelme nem volna, valamint olyan sincs, mely 30—40 ezer frt értékű vagyonnal nem rendelkezne, sőt olyan is van, a melyik 80—100 ezer forinttal nem hagyná magát kifizettetni. Mindezen szép vagyon pedig, a gyógyszer-tár jövedelmének feleslegéből takarítottat meg. Már most ha még egy, mondjuk két gyógyszer-tár is létesülne, alig valamivel csappanna meg a jelenlegi gyógyszer-tárak jövedelme, de kiszámíthatlan haszon származna belőle a szenvedő emberiségre.

Még az is igazolja felfogásom helyes voltát, hogy még mindig vannak kérvényezők ujabb gyógyszer-tárak felállíthatásáért; kik ha nem remélnék maguknak a kellő jövedelmet biztosítani, a bizonytalanért nem fektetnének be, nem adoznák fel ezreiket. B.

— Magad mondod anyám, hogy tapasztalatlan vagyok. Látod jó lenne még is széjjel nézned, hadd tudnám, mi van ott, ne félj, nem vakít el a csillárok tarka fénye, nem szédít el a rám meredő szem sugar tűze. Ugy-e elviszel, anyám! Nem tagadod meg a kérésemet, kedves anyuskám!

— Legyen, mondá az anya.

Bella alig birt örömevel. E szó határtalan boldoggá tette. Nem találta helyét. Nyugtalan volt, izgatottság vett rajta erőt. Lázas sietséggel készíté a ruhát, a melyben majd meg fog jelenni a világ előtt. Igen! mert a bál egy egész kis világot foglal magában. A hány érzetű, természetű férfi és nő van a világon, az ott mind feltalálható. Az idealista a pessimistának fejtegeti a maga eszméit, a melázó a vig kedélyű előtt dicséri az ábrándok honát, az irigy szemébe dicséri a vetélytársat a háta mögött pedig becsmerli s jót nevet rajta. A különöz magába zárkozva kárhóztató itéletet mormog a bohém felett, — ez pedig óriási hahotával s csipős tréfával, dévajsággal gunyolja a reszkető ifju óriásokat, kik bő nadrágjukban is alig férnek meg a nagy izgatottság miatt. Egy-egy Nagy Sándornak képzelet mindenik magát, — hódítani akar!

Elérkezett a nagy nap! Bellának oly jó kedve volt, hogy a ház egész nap visszhang-

„Béri Balogh Ádám.“

— Replika. —

Az „audiatur et altera pars“ elvénél fogva, de meg ismervé az igen tisztelt szerkesztő ur lovagiasságát, reményem, hogy a „Debrecen“ jan. 28-án „Béri Balogh Ádám“ filléres füzetkéről megjelent kritikára replikának — mint a filléres füzetek egyik szerkesztő tagjától jelen soraimnak b. lapjában helyet adni méltóztatik.

Világ életemben sohase szerettem a háladatlan „fogadatlan prókátor“ szerepét játszani. Most sem teszem azt. Eötvös K. Lajos kir. tanfelügyelő ur, ha szükségét látja, megfelel magáért, noha nem zárkóztam el az igazságérzet diktálta ama kijelentésének kockázatára elől, hogy a Béri Balogh Ádám füzetkének kritikájában sok oly passus van, a melyek egyáltalában semmi összefüggésben nincsenek a tulajdonképeni bírálattal.

Béri Balogh Ádám történeti színművét talán még sem a kir. tanfelügyelő, hanem a gyermek színműről irta. De terjünk át magára a tárgyra.

A Gönczy egylet közp. bizottsága tudvalevő — szerkesztő bizottságot kreált, mely bizottság feladata megjelölni ama műveket, a melyek a füzetes vállalat háromféle sorozatába beválnak. A szerkesztő bizottság, a mely kizárólag paedagogusokból áll, jónak találta Béri Balogh Ádám jeles történeti színművét a „Piros füzetek“ sorába felvenni.

Nem akarok reflectálni arra a tényre, hogy mikor a kir. tanfelügyelő ur ez előtt 2 évvel jelzett művecskéjét a közp. bizottság által rendezett felolvasásban ismertette, felolvasta: az összes helyi lapok, köztük a Debreczen is — osztatlan dicsérettel halmozták el a művecskét, még pedig hazafias szempontból. Sőt sarkalták szerzőt, csak folytassa és mivelje hivatott tollával a hazafias gyermekszínművészetet.

Részemről — mint paedagogus, mint praktikus tanító és — mint a szerkesztő bizottság egyik tagja — solidaritást vállalván a vállalatban megjelent minden füzetnek dia-daktikai, erköles- és jellemfejlesztő, hazafias tendenciáját illetőleg: legyen szabad a megjelent kritikára — „sine ira et studio“ — következőkben reflectálnom:

Reporteur cikkkező is konstataálta, hogy Béri Balogh Ádám nyelvezete szép, zamatos, lendületes, hogy a nyelv, a hang mindenütt a gyermek felfogásához mért.

Hogy hazafias tendenciája van, még a rosszakarat sem disputálhatja el. Nos, ezek azon elvek, miket füzetünkbe fektetni akarunk. Hogy

Balogh katona — becsületbeli ügyből kifolyólag — Rákoczyt éltetve összeméri fegyverét Laugenthalerrel és nem Laugenthaler, hanem Balogh esik el, azért bizony nem lehet szerzőt felelősségre vonni, mert a mit gyermeknek nyújtunk, annak meg kell felelni első sorban a történeti hűségnek és igazságnak. Higye el ezikkirő ur, hogy mindannyian jobban szeretnénk volna, hogy az eperjesiek Karaffát húzták nyársra, hogy Aradon nem a 13 vértanút, hanem Haynaut magasztalták fel: de hát a történet az események hű tükré, oda más képet festeni nem lehet, nem szabad. Zrinyi, Kapisztrán, Kemény, Szondi, Jurisich — noha a török handsár vetett véget e hősök életének, azért csak csillagok, vértanúk ők a magyar történelemben.

Czikkirő kifogásolja, hogy a művecskében katonák enyelegnek leányokkal és ezért inti az anyákat, ne engedjék, hogy leányaik ezt olvassák. Bocsánat, hogyha kísértésbe jövök ezt az egész kifogásolást tréfának venni.

Hát Csepreghi, Tóth Kálmán örök-szép népszínműveit, Petőfi zengetes költeményeit ne adjuk leányaik kezébe, mert előfordul benne, hogy a Pista szereti Rózsikáját? De csak olvassák, még pedig szorgalmasan, nehogy a selejtes, frivol, nyegle francia és ponyvairodalom termékek megrontsák ártatlan szívöket és izlésöket.

Béri Balogh Ádámot tanító létemre, bátran adom leányövendékeimnek a kezébe, hogy olvassák. Hadd buzduljanak hazafias mivoltán és tanulják a hazát szeretni és imádni.

Végre: Azt mondja Herder, a nagy tudós és műkritikus: „Az igazságos kritikus olyan mint a méh, a mely még a mérges növények virágaiból is szívja a mézet, de nem olyan, mint a sáska, a mely csak a vázat hagyja meg a megszállott virágnak.“

Különböben béke velünk.

Kuthi Zsigmond.

T. munkatársunk kérése folytán kiadtuk ezt a közleményt, de kénytelenek vagyunk kijelenteni, hogy érvelése nem volt képes multkor kifejezett meggyőződésünket meggyengíteni.

Küry Klára utolsó fellépte.

— Fanchon asszony leánya.

Zsufolt házzal bucsuzott ami kedves vendégművésznőnk a debreczeni közönségtől.

Páratlan érdeklődéssel viseltettek a kedves vendégek igazán hamisítatlan művészeté iránt. A lelkesedés, mely első fellépte alkalmá-

val mutatkozott, bucsu fellépte alkalmával is az előadások számához mérten fokozódott.

Sikere a legteljesebb, diadala a legnagyobb volt, s bátran elmondhatjuk, hogy művésznő olyan hamar nem hódította meg közönségünket, mint éppen Küry Klára.

A tegnapi előadás valósággal ünnepély számban ment. A közönség ujjongott, tombolt örömeibe, melybe belevegyült azonban e válság fájdalma is. Mert valón ilyen rövid idő után, midőn ennyire megszerettük őt, csakugyan nehezünkre esett. És ő az aranyos diva a bucsu-előadáson mindenképpen azon volt, hogy enyhítse e veszteséget, s e hirtelen támadt irt, melyet távozásával szívünkbe hagyott. — Mentől kitünőbb volt játéka, annál nagyobb-nak éreztük a veszteséget.

Tegnap Fanchon asszony leányában bucsuzott. A közönség nem tudott betelni művészi játékaival, kitünő énekével, s minden ének számát meg kellett újránzi. Különösen tetszett a provencai dal, mely annyira frapirozta a közönséget, hogy percekig zugott a tapsvihár s hangzott az eljenzés.

Minden felvonás után összesen legalább is negyvenszer hívták lámpák elé.

Valóban nem tudjuk, hogy a négy színházi est közül melyik volt a legelvezetesebb, mert mind a négy szerepben egyformán ragyogtatta művészetét. Tegnap Fanchon asszony pajkos és kaczer leányát, Javotte-ot játszotta az ő utánhozatalan kedvességével. Szerepének minden részét annyira kidolgozta, hogy a kis Javotte legjobb szerepei mellé sorozható. Énekszámait egytől-egyik pompásak voltak, különösen a francia da a kellett óriási hatást. A szöveget francziául énekelte a művésznő, de azért mindenké megértette.

Virágot és koszorut tegnap megint kapott a művésznő.

Pompás kék-sárga szallagos babérszörnyűt kapott Debreczen város közönségétől. „Küry Kláranak Debreczen város közönsége“ Izléses, és szép volt a hírlapírók csokra is melynek szalagján „Küry Kláranak a debreczeni hírlapírók“ felírás volt.

Azonban korántsem csak e kettőt kapta a debreczeni közönségnek olyan hamar kedvenczévő lett művésznője, mert hiszen bájos volna a csokrok számát megállapítani.

Az előadás valósággal tüntetés számban ment, mert az egész közönséget áthatotta ama tudat, hogy az aranyos Klárikát hosszú ideig nem fogja látni, s nem lehet művészetében egyhamar gyönyörködni.

Az elválás nehéz volt — ugy a közönség, mint a bucsuzó vendég művésznőre nézve, mindazonáltal azzal vigasztalódtunk, hogy mielőbb vizont látjuk egymást.

zolt vidám csicsergéstől. Hanem mikor öltözni kellett, elveszlette nyugdságát. Folytonosan pörölt a cseléddel.

— Maga ügyetlen! No, vigyázzon már! Összegyűri a puffomat. Még sem tüzesítette meg a vasat? Milyen lusta is maga. Már két óra! Elkészünk!!

— Ugyan Bella, ne légy oly türelmetlen, — csilitá az anyja.

— De látod anyám, olyan ügyetlenül csinál ez a Klári mindent.

— No Bella, aztán vigyázz a szivedre — szólt az apa, — el ne veszi.

— Hogy gondolsz olyat apa, nézd mily erősen áll a lánczon!

— Kis bohó! nem ezt a szívet értem, hanem a másikat!

— Azt meg nem lehet elveszíteni.

— Jó, jó! Majd valamelyik fiatal ember ellopja, mielőtt észre vennéd!

— Ugyan ne beszélj már ilyeneket, — mondá az anya, — fiatal még ahhoz Bella.

— Annát könnyebben megtörténhetik.

— Ne feltsen apa, nem adom én azt olyan könnyen!

II.

Kívül csendes volt minden. A fanyesen kivilágított terem parkettjén gyorsan lejtettek a párok a zene villanyzó ütemei mellett. A keblek lázasan pihegtek; néha-néha egy ex-

rendező harsány szava vegyült a zene akkordjai közé:

— Körbe! Colonne!

A zene szilaján szólt tovább. A párok lebentek ide-oda kipirult arczsal, csillogó szemekkel, örömtől duzzadó kebellet; olykor-olykor egy eltevesztve az ütemet, megállt, de nyomban ragadta magával az utánok tóduló tömege. A villik tánczához hasonlított a teremben uralkodó chaosz!

A kis Bella is lázasan járta a polkát, Kálmánnal a csinos hivatalnokkal. — A táncz heve egész e bódította. Lelke ott járt abban a esodás világban, melyről annyit álmodott. A mit csak sejtett eddig, most már tudta, érezte, a szenvedély, mi el volt szívében rejtve, most teljes erejével uralkodott rajta, rabjává tette!

Már harmadszor kerültek meg a tágas terem. A máma integetett Bellának, hogy elég már, de ő úgy tett, mintha nem látná! Hogy is! mikor Kálmán oly jól tánczol s oly édes dolgokat tud mesélni! Átfogja karjával, fejét féléhez hajlja s sug bele valamit, mitől Bella még pirosabb lesz, de azért nem haragszik, jobban hozzá s mul a férőhöz, forró leheletével szárítja izzadó arczát s midőn látja, hogy Kálmán helyökhöz igyekszik, félénken rebegi:

— No még!

Az ütemek gyorsának. A rendező szavai fel-felhangzanak:

— Körbe! Colonne!

Bella és Kálmán lejtének tovább s nem veszik észre, hogy a Bella ezüst szivecskéje leválik lánczáról s a tánczólok lába alá kerül.

Végre a zene elnémult. A párok pihenni térnek. Kálmán is karon fogá a kicsikét s elindult sétálni, hogy folytassa a megkezdett ostromot. Beszél... beszél édesbnel-édesb dolgokat, piczi kis kunyhóról, árnyékos udvarról, forró szerelemről s Bella boldogan hallgatja, minden szó álmaiból van lopva, minden mondat szívéhez talál. — Egyszer csak hozzá kap. Halk sikoly hagyja el ajkát.

Kálmán ijedve kérdi.

— Mi baja, az Istent!

— Elveszett a szívem!

— Én megtaláltam!

— Igen, mondá örömmel Bella — adja vissza.

— Nem, nem adhatom! Hanem másikat adok cserebe, az én szívemet. Elfogadja?

Bella lesüté szemét, gyöngéden megszörítá a Kálmán jobbát s mondá:

— Legyen!

A kis ezüst szivecskét később megtalálták, — összetörve Keresték, ki vesztette el de nem akadt gazdája. Bel a nem jelentkezett. Miért is??

A tegnapi előadás után a lelkes és nagy közönség nem osztot' szét, mint egyébkor hanem együtt maradt, hogy még egyszer üdvözölje a művésznőt, az aranyos Klárikát elutazása előtt. Óriási néptömeg szállotta meg a színház folyosóit, e'csarnokát, a színház környékét is óriási néptömeg vette körül. Izgagtottan, nehezen várták a művésznő érkezését, a ki a hírlapírók és művészek bankettjére készült.

Villámgyorsasággal terjedt el a híre annak, hogy jön a művésznő. A tömeg között óriási tolongás támadt és csak a rendfenntartásra önként vállalkozott ifjuság óriási megere'ltetésének köszönhető, hogy az utat nyitva lehetett tartani, anélkül, hogy komolyabb baj történt volna.

A mint a művésznő a folyosóra lépet' környezetével, kitört a lelkes éljenzt. Kúry Klára a ig b'rtta megköszönni az azajos és lelkes óvác'ót. Vége alig akart szakadni a zugó tapsnak s hosszú időbe került, míg a művésznő kocsijáig ért. Az ifjuság lelkesedése ekkor tetőponyjára hágott, pillanat műve volt hogy kifogták a lovakat, s a eleve elkészített magnézium faklyák fnye mellett haladt a lelkes tömeg az ünnepe'lt énekesnővel a Bika-szállodához, hol a tiszteleter rendezett bankett volt.

A terembe léptekor a nagyszámu közönség hosszan és lelkesen éljenzte meg a kedves vendég művésznőt, ki az asztalfőn foglalt helyet. A lakoman a legpompásabb hangulat uralkodott, s úgy a vendégművésznő, mint környezete kitünően mulatott.

A szellemes és hangulatos pohárköszöntőknek vége-hossza nem volt, természetes dolog, hogy a szónokok mind a kedves Klárikát ki nagyon jó kedvében volt, éltették. A pohárköszöntők sorát K i r á l y Gyula városi tanácsnok nyitotta meg, s a művésznőt, mint Debreczen vendégét éltette.

A hírlapírók részéről hivatalosan dr. Nagy Zsigmond üdvözölte először a művésznőt, s lendületes beszédben hivatkozott a magyar művészet önállóságára, s arra, hogy e világon az ő számukra nincsen hely, mert ha itt hagyják az édes hazát és közönséget, melynek szarynain magásra emelkedtek, elvesztik nemzetiségüket! Kúry Klárika, mint magyar művésznőre emeli a társaság lelkes éljenzése közben poharát.

Dr. F o r r a i András ugyancsak Kúry Klárikát, a világ legszeretetre'ltőbb és legkedvesebb hölgyét, T i s z a y Dezső az ő nagy vendég művésznőjét, R o s t k o v i c z Arthur mint lelkes honleányt, s végül S z a t h m á r y Zoltán, mint a bohém világ legbájosabbikat élteti.

Még sokáig együtt maradt a kedélyes társaság, midőn Klárika nagyon kedvesen megköszönte a szives vendégszeretetet, s a társaság tagjai által kísértetve a közönség lelkes éljenzése közből kocsira szállt.

A társaság még ezután is együtt maradt, majd később éjjeli zenét adtak Klárikának.

Ma reggel a háromnegyed kilenczkor Budapestre induló gyorsvonattal utazott vissza kedves vendégünk a fővárosba.

A perronon lelkes tisztelőitől meghatottan búcsuzott el Klárika a mielőbbi viszontlátás reményében.

A társaság tagjai a vonat elindulásáig élvezték az aranyos Klárika kedves társaságát. A jókedvű társalgásnak a harmadik cse'ngetés vetett véget, mikor is a jelen voltak lelkes éljenzése közből rohogott ki a gyors vonat az állomásra.

Még messziről is lobogott egy kendőcske a rohogó vonat egyik ablakából.

Egy kötetre való apróságot írhatnánk Klárika itt tartózkodásáról, s a tegnapi kedélyes mu'atság lefolyásáról, melynek igazán a központja volt a kedves vendég.

— Szerelmes vagyok — hangzott minden felől.

— Kibe? — Kérdezte Klárika csintalan mosolylyal.

Erre következtek az érdekesebbnél érdekesebb válaszok, melyeket két fősoportra

osztunk: vallomások és sóhajok csoportjára, melyek viszont néhány száz alosztályra oszlanak. A kik pedig egyik alosztályba sem sorolhatók, a kérdés feltevésekre a következőképpen nyilatkoztak, természetesen halgatagon: Krémer Jenő Klárika arczképét huzta elő és megcsókolta, a kis Tiszay behunyta szemét, s a Klárikától kapott rózsára nézett, Schwartz Imre szerelmesen kacintott a tányérjára, — melyen egy étvágygerjesztő sonkaszelet mosolygott reá; tekintetéből azt vettük ki, hogy majd elnyeli nézésével a sonka szeletet. Péter Gábor a bajuszát pödörve megtöltötte a poharát, s úgy került ki a válaszóást, hogy belekezdett a kabai asszony legendájába.

Mi a feltett kérdés az asztalvégre jutott, az alatt Berger Jenő publikálta, hogy az ezredéves kiállításon levő „Debreczeni Csárdája“ Kúry Klára udvari csárdájává fogadt.

Forrai Andor kekszinü kanavasz zsebkendővel tüntetett.

— Hatha most én ellopnám, mit szólna hozzá? — kérdezte Klárika.

— Semmit; még jelentést sem tennék.

— Csak a monogramja ne lenne rajta.

— Fejtse ki hamar — tanácsolja az egyik szomszédja Forrainak.

— Majd kifejti ő, csak előbb lopja el! — felelte a szellemes amateur, kit — egy rossz viccz szerint szintén talált ama tör.

Még egyet. Az aranyos Klárika tudvalevőleg mindig csütörtökön fogadott vendégeket. A debreczeniek azonban kivételt fognak képezni ezentul, s Klárika kijelentette, hogy debreczeni vendégeket bármikor fogad.

Igy megszerette Debreczenj Klárika.

Es erre mivel felelhetünk? Azzal, hogy mi is tárt karokkal fogadjuk őt, csak jöjjön, de még az idei szini szezonban!

Reporteur.

Ujdonságok.

Számonkérőszék. Ma tartotta a városi számonkérőszék a városháza nagytanácstermében rendes ülést, melyen a hivatalok munkálkodásának kimutatásait vizsgálták meg.

*** Nagy idők tanui.** Törkenczy Lajos 48/49-es honvéd 72 éves korában meghalt Noszlopon. A megboldogult Bem apó táborában végig küzdötte az egész szabadságharcot. — Mocsári Manó, ki mint honvéd hadnagy végig küzdötte az 1848-49-es szabadságharcot, 65 éves korában meghalt Győrött.

*** Elgázolt gyermek.** A reggeli órákban, a zö'dfa-utczán egy gyanútlanul csuszkaló gyermeknek majd halálát okozta gondatlansága. Vigan csuszkalgatott a jégen, a mikor a sebesen rohanó parasztszán közeledett felé. A kocsis erősen kiabált ugyan, de a gyermek a reggeli zajban nem hallotta meg a lárma't, ugy anyyira, hogy a szán elütötte, de szerencsére anyyira elgurult a sima havon, hogy a lovak nem taposhatták el és nem kerülhetett a szán alá. Ennek köszönheti megmenekülését, mert máskülönbön a gyorsan sikló szán alá került volna.

*** Visszautasított kitüntetés.** A „Vorwerts“ címü Berlinben megjelenő csoocialista ujság szenzációs esetről ad hirt legutóbbi számában. Az illető lap azt írja, hogy a német császár Miquel kereskedelmi minisztert legutóbbi rendünnep alkalmával az örökös nemességgel akarta kitüntetni, de a miniszter a kitüntetést nem fogadta el, eddigi demokrata pártállását adván okul e cselekedetének.

Népfelkelők fegyvergyakorlata. Erre is van már kilátásunk, még pedig a közel jövőben, mely egyszerre tönkre teszi a tizenkét évet kiszolgált ebbeli reményét, hogy nem nekik többé a vezényszóra végig csinálni a hajnali „gelenkübungot“. Es erre nagy szükség is lesz, a mint azt a hadügyminiszter ur kedélyesen megokolja, mert hát ugyan mi lenne a népfelkelők harczképességéből, ha 13 napig nem gyakorolnák ezentul is a díszmenetet, amire tudvalevőleg háboru esetén a leg-

nagyobb szükség lesz, és hová tudnánk fordítani azt a csekély két milliót, a mit az ideai delegáció nagy kegyesen megszavazott! Ezen nyomos okok indították arra, hogy a jövő évi költségvetés tárgyalása alkalmával egy törvényjavaslatot nyujtson be, — mely elrendelné, már a jövő evtől kezdve a népfelkelőknek korosztályonkint való behívását a fegyvergyakorlatokra. A delegációk tárgyalása után a honvéd főurakattár rendeletet is kapott, hogy a készletben levő Mannlicher fegyverekből harmincezer darabot szállítson a népfelkelők járási parancsnokságok számára. Ezeknek a fegyvereknek a szállítása már nagy részben megtörtént s a további szükségletet abból a bizonyos 20 millióból fogják beszerezni. A népfelkelő gyakorlatok megkezdésével egyidejűleg a népfelkelő keresztszázadokat is el fogják látni.

Mezőgazdasági statisztika. A mezőgazdasági statisztikát összeíró bizottság ma d. e. a vármegyeház ülés'ermében ülést tartott, a melyen az immár elkészített és összeállított mezőgazdasági statisztikát a bizottság jegyzője felolvasta. A statisztikát egyhangulag tudomásul vették és utasították a bizottságot, hogy haladéktalanul terjessze fel azt a földmivelésügyi miniszteriumhoz.

*** Vasutasok névmagyarosítása.** A magyar királyi államvasutak hivatalnokai, alkalmazottai és szolgálói közül igen soknak van idegen hangzásu neve. A budapesti névmagyarosító társaság ezért felterjesztést intézett a kereskedelemügyi miniszterhez, pártfogását kérve tőle a társaság ama buzgólkodása érdekében, hogy az államvasutak idegen nevü alkalmazottai az ezredéves nemzeti ünnep alkalmából nevüket megmagyarosítsák. A miniszter helyesléssel fogadta ezt a törekvést és elrendelte, hogy az alkalmazottak figyelmét buzdítólag hívják fel a névmagyarosító társaság működésére.

*** Csendes éjszaka.** Nagyon csendes éjszakája volt tegnap a rendőr-égnek, csakis egyetlen letartóztatás történt, a második kerületnél egy részeg uracsot vittek be, Szenaszky Józsefet, a ki kézzel-lábbal tiltakozott letartóztatása ellen. Több gorombasígot mondott az őt kísérő resdőröknek, a miért valószínűleg meggyűlik a baja, mert a rend önértetes és becsületükre halálig büszke őrei, még a legkisebb szennyfoltot sem hagyják magukon száradni és ha nem is éppen lovagias uton vesznek elégtételt, de hatóság elleni erőszakoskodásért és becsületsértésért mindenáron perbe fogják a börtönműek eme éppen nem szelid hajlamu foltozóját.

Károlyi Gábor gróf hagyatéka. Az Andrássy-uti Hübner-udvarban néhai Károlyi Gábor gróf lakásán tegnap délután két órára volt kitűzve a hagyatéki esődletárban összeírt ingóságok elárverezése. Az árverések ismert alakjai már délben ellepték az egész udvart, ugy, hogy mikorára az elhunyt gróf tisztelői megjelentek, hogy hagyatékából egy-egy tárgyat megszerezhessenek, már alig juthattak be a szobákba. Az árverés kezdetén az árverési hiénák mindenk'ppen megakarták akadályozni azt, hogy kívülők más is árverezhessen, és csak nagy nehezen lehetett őket küssé háttérbe szorítani. Turchányi a kiküldött bírósági végrehajtó az egy-egy szobában levő ingóságokat egy tömegben akarta eladatni, a jelen voltak közül többeknek erélyes föllépésére sikerült kieszközölni azt, hogy a lefoglalt ingóságok tételenkint kerültek eladásra. Így aztán az elhunyt gróf tisztelői mégis csak szerezhettek egy-egy emléktárgyat, melyhez a nagy verseny folytán drága pénzért jutottak ugyan, de melyet mindenesetre szívesen fogják megőrizni. Az árverésen, mely délután fel 5 óraig tartott, több ezer frt folyt be, az árverés folytatás pedig ma délelőtt 10 órára van kitűzve.

*** Büntettek és a hírlapok.** Ismétellen fölmerült az a kérdés, nem kellene-e a párbajhírek közlését megszorítani, hogy a párbajok számát csökkentsek. A törvényeségi orvosok ujában a büntettekre nézve azt állítják, hogy az elkövetett büntettek részletének hü közlése bizonyos ragályozó képességgel van a gyöngye lelkü, bűnre hajló emberekre. Hivat-

kozna például Franciaországra, s hol a dinamitos láz megszűnt, mihelyt az ettentatmok pöreiben a nyilvánosságot megszüntették és a lapok e hírek közléséről lemondottak. A svájci hírlapírók is elhatározták, hogy csak igen röviden közlik a büntetéseket: 1895 decz. 15-én A. B. megölte C. D-t. Az x-i törvényszék 1896. decz. 23-án C. D-t halálra ítélte. 1896. decz. 31-én x-ben kivégezték C. D-t, a ki A. B. megölte volt.

Szaj és köröm fájás. A kőbányai sertések között a szaj és körömfájás szörványosan jelentkezik. A betegség tovafejedésének megállítás céljából, a földművelésügyi miniszter elrendelte, hogy a sertéseknek az ország belterületére való kivitele csak úgy esz közölhető, ha a vasutig és a rendeltetés helyén a vasutól a sertések kocsin szállítatnak. Másként a sertések kivitele nincs megengedve.

*** Rendelet a hagyatéki eljárás ügyében.** Hajdúvármegye alispánja R a s ó Gyula ma egy érdekes rendeletet adott ki, a polgármesterek főszolgabírók és az egyes községi előjárások számára. Az 1894. évi XVI. törvényzikk, a mely a hagyatéki eljárásokról szól, ez évi január elsején lepett életbe. Kötelességé teszi az alispán az előjáró-ágoknak, hogy erről hivatalos értesítést adjanak ki. Elrendeli továbbá, hogy ha a bírói végzéssel halottnak nyilvánított örökgyógó hagyatékára 3 hónap alatt senkisek kéri az örökös eljárás megindítását, a hagyatéki eljárás hivatalból indítandó meg még akkor is, ha örökös egyáltalán nem létezik. A rendelet kihirdetéséről 15 nap alatt jelentést kell tenni az alispánnak.

Sertésvész Tiszafüred környékén. Tiszafüred községben sertésvész állapotban meg a tiszafüredi főszolgabíró T i s z a f ü r e d T i s z a s z ö l l ö s, T i s z a ö r v é n y, T i s z a i g a r és N a g y i v á n községek sertésállományárs zárlatot rendelt el.

*** Közjegyzői kamarából.** A debreczeni közjegyzői kamara közhírré teszi, hogy Fáy Andor dr. felső-vissói közjegyzőnek Szász-Régenben történt athelyezése következtében a megüresedett felső-vissói közjegyzői állásra Szilágyi János máramaros-szigeti kir. közjegyző az 1874. évi XXXV. törvényzikk 22. §-a értelmében helyettesül hivatalból kirendeltetett.

Uj módi önkéntesség. A bécsi Reichswehr lap, a mely a katonai körökkel állandó összeköttetésben van, az önkéntesek második szolgálati éve ellen cikkelyt hoz, a melyet figyelemre méltatunk, nem mintha helyeselnők, hanem mert ime, bizonyosság arra, hogy már a katonai körök is felszólalnak a 25 §. ellen, az igaz, hogy a maguk szája ize szerint. A cikkely azt a tervet veti fel, hogy az önkéntesek a katonai növendékek mintájára teljesen a kaszárnyákban helyeztessenek el, ami még pénzügyi nehézségbe sem ütköznék. A Reichswehr azt hiszi, hogy az ilyen elhelyezése az önkénteseknek egyfelől kevesebb költségbe kerülne a szülőknök, másfelől az önkéntesek, nagyobb felügyelet alatt lévén, minden idejüket katonai kiképzésükre fordíthatnák s így aztán elesnék a második év. Es még azért is jó lenne ez az elkülönítése az önkénteseknek, gondolja a Reichswehr — mert ez által a német nyelvet, a katonai szellemet és érzéket az önkéntesek jobban elsajátíthatnák s nem lennének kitéve az önkéntesek annak a veszélynek, hogy szolgálatukon kívül oly elemekkel érintkezzenek, a melyek föladatuknak vallják, hogy az önkéntesek érzelmeire s politikai hitvallására káros befolyást gyakoroljanak. Szóval a kaszárnyák az önkéntesek számára afféle katonai kolostorokká válnának, a mi mint furaság elég furcsa.

*** Sajtóhiba.** Lapunknak 21-ik számában a „Nyiltér” rovat alá T i m á r y Antal ur neve helyett tévesen került oda a Tamásy Antal név. Ezennel helyreigazítjuk a tévedésből becsusztott sajtóhibát.

Magyar zászló a szerbeknél. Opasics Germán újvidéki szerb püspök Gómory József szegedi zászlókészítőnél az újvidéki pü-

pöki aula részére egy nemzetiszínű zászlót rendelt az állam czímerével. A püspök úgy nyilatkozott, hogy az összes szerb egyházak részére is megrendületi az állam czímeres nemzeti zászlót.

*** Egy katonagyerek tragédiája.** A szegedi katonák egy bajtársukat siratják. Jó gyerekek volt, úgy mondják, nem is volt más baja, csak az hogy nagyon szeretett és hogy szíve nem tudott belenyugodni abba, hogy három esztendőre elszakították rózsájától, aki Földeákon lakott. Szegény Csaszny Mihály, aki a 46. gyalogezred egyenruháját viselte, amikor elbucszott a babájától, nagy kesergéssel énekelte:

Ne sirj rózsám, ne sirjál, visszajövök még,
Visszasegít engemet, a csillagos ég.

Énekelte, énekelte, de jóslása nem akart beteljesedni s mikor már nem tudta tovább tünni a dolgot, megszökött az ezredől haza, a falujába Csak kevés időt töltött örömlökben, mert rajta ütöttek a csendőrök és vitték a dezentort, vissza Szegebre. Megbüntették a szökésért és infanteriszt Csaszny Mihály azóta még jobban elkeseredett. Bunak eresztette a fejét és tegnapelőtt delben végleg megszabadította magát szenvedéseitől s fegyverével hóna alá lött és elvérezvén meghalt, Tudja mindenni, hogy a nagy szerelem miatt lett öngyilkossá és míg pajtásai szomoruan gondolnak az ő tragédiájára. Feldeákon egy kis lány átkot mond a hadseregére.

Táviratok, Országgyűlés.

Budapest jan. 31.

Ülés kezdete délelőtt tíz órakor.

Elnök: Szilágyi Dezső.

Jegyzők: J o s i p o v i c h Géza, Hévízy János, Schober Ernő.

A kormány részéről jelen vannak Bánffy, Perczel, Erdely és Darányi miniszterek.

A mult ülés jknyvének felolvasása és hitelesítése után folytatta a képviselőház a belügyi tárca költségvetésének részletes tárgyalását.

Okolicsányi László volt az első felszólaló, s az anyakönyvi tételt bírálgatva, azt fejtegette, hogy a kívánt eredmény nincs meg, mivel kvalifikálatlan egyének, volt irnokok, dijnokok vezetik az állami anyakönyveket. A községek pedig ugyan-e miatt nagy terhekkel rovatnak meg. Határozati javaslatot nyújt be aziránt, hogy a belügyminiszter jövő évi költségvetésébe vegye be azon kimutatást, mely szerint nyilván való lesz, hogy mily mértékben vannak terhelve az állami anyakönyvvezetés miatt az egyes községek.

S i m a Ferencz konstatálja, hogy az állami anyakönyvvezetés nem hét-nyolcz száz-ezer forintba, hanem három-négy millió forintba került.

Elítélő szavakkal nyilatkozik a belügyminiszter eme eljárása ellen, s azt mondja, hogy a miniszter megczafolja az országot.

Ezen kifejezésért Szilágyi Dezső elnök S i m a Ferenczet rendre utasítja.

S i m a ezután határozati javaslatot ad be az iránt, hogy a községekről a személyi kiadások az államra háríttassanak.

S z a c s v a y Sándor pártolja S i m a határozati javaslatát.

B e ö t h y Ákos ugyanily értelemben szóal fel.

P e r c z e l Dezső belügyminiszter kijelenti, hogy csak Okolicsányi javaslatát pártolja. Ezután következett a szavazás. A többség a tételt elfogadja, úgy szintén Okolicsányi hat. javaslatát, míg ellenben Simáét elveti.

A színházi tételnél K á l l a y Lipót a vidéki színházak pártolását sürgeti.

B a r t ó k Lajos kimutatja, hogy nemzeti és a dalszínházban idegen, frivol darabokat játszanak, s azokkal tömik tele a reper-toir-t. Az illendőséget a sárba tiporják, s egészen a disznóságig mennek.

S z i l á g y i elnök Bartókot rendreutasítja, mire ő tovább folytatva beszédét el-

mondja, hogy a millenáris évben a dalszínházban még „Bánk-bánt” sem fogják előadni. Ezután bővebben foglalkozik az intendánsi állással, s Nopcsa erőszakoskodásaival. Határozati javaslatot nyújt be ez intendánsi állás eltörlésére. (Zajos helyeslés a baloldalon.)

N o p c s a báró felett Bartóknak megdicséri az ország és a nemzeti színházat, míg ellenben leszólta a népszínházat.

B a r t ó k személyes kérdésben válaszolt Nopcsának.

Beszédét az egész nemzeti színház személyzete hallgatta a karzatról.

A holnapi ülés napirendjének megállapítása után elnök a vitát holnapra halasztva a képviselőház ülését d. u. 2 óra előtt bezárta.

A fővárosi függetlenségi-kör lakomája.

Budapest, január 31. (A Debreczen ered. távirata.) A fővárosi függetlenségi polgári-kör tegnap este lakomát rendezett s arra meghívta mind a két pártkörbeli képviselőket is, a kik csakugyan meglehetősen számmal jelentek meg mind a két árnyalatból.

M o l n á r J e n ő elnök felkérésére K o s s u t h F e r e n c z elfogadta a házigazdai tisztet. Az első felköszöntőt M o l n á r J e n ő mondta K o s s u t h F e r e n c z-re.

K o s s u t h F e r e n c z poharát U g r o n G á b o r é r t, a parlament diszéért, legékebben szóló tagjáért üríti. Beszéde folyamán azt mondja, hogy nem rég Ola zországban való utazásában egy szobrot látott, a melynek talpazatára ez volt írva: „Civis Romanus sum.”

Ennek a büszke önértetnek kell áthatnia minden magyar polgárt. Megemlíti az intelligencia fontos hivatását és szerepét a politikai élet terén. Magyarországot eddig a maga fővárosán em vezette, hanem csak félrevezette, de reméli, hogy a fővárosi függetlenségi-kör ezentul a nemzeti törekvések vezérévé fogja tenni a fővárost.

K o s s u t h F e r e n c z szavait viharos éljenzés követte.

Számos felköszöntő után, melyekben az egyesülés szükségét is hangoztatták, U g r o n G á b o r nagy tetszés közben felköszöntötte K o s s u t h F e r e n c z-et.

Főrangú nők hazafias elhatározása.

Budapest, január 31. (A Debreczen eredeti távirata.) A magyar főrangú nők F e s t e t i c h P á l n ő grófnő indítványára elhatározták, hogy az ezredévi ünnepen mindannyian magyar diszruhában jelennek meg, s felelevenítik azt a nemes és szép viseletet, mely hajdan az egész világ csodálatát felkeltötte.

Boris herceg áttérése.

B u d a p e s t, j a n. 31. A Debr. ered. táv. A Szófiából érkező táviratok szerint Boris hercegnek az orthodox hitre való áttérését bizonytalan időre elhalasztották.

Lukács Gyula mandátuma.

B p e s t, j a n. 31. (A Debreczen ered. táv.) Lukács Gyula, Nagy Szalonta város képviselője, mint a beavatott körökben beszéltek, nem vállal a jövő választásokkor mandátumot.

Elítélt hamisítók.

Budapest jan. 31. (A Debreczen eredeti távirata.) A budapesti kir. törvényszék tartotta a végtárgyalást a nyár folyamán olyan nagy port felvert, hamisítási és családi büzperben melynek főhősét C z i k ő Imret hol I r i n y i t három és feleségét, I r i n y i n é t pedig más félévi börtönre ítélte, Elítéltek felebbtek.

MUTATÓ TÁBLA.

Függetlenségi könyvtár, nyitva kedd, csütör
tökön és szombaton este 6-7-ig.
Nyilvános olvasóterem: Hétfőn, szerdán és
szombaton d. u. 3-6 óráig.

Népkönyvtár az Árok-utcai leányiskolában
nyitva van minden szerdán és szombaton délelőtt
11-12 óráig.

Muzeum, a kollegiumban, nyitva van vasár-
naponként d. e. 10-12-ig.

A Gönczy-egyesület „Otthona” a keresk-
kadémia palotájában

Anyakönyvi hivatalos órák:

Délelőtt:

Hétfőn) 11-12 óráig.

Csütörtökön)

Keddén)

Szerdán) 9-11 óráig.

Pénteken)

Szombaton)

Délután:

Minden hétköznap) 2-5 óráig.

Vasárnap délelőtt) 9-12 óráig.

Január 31. Skontrális szék a városnál.

Február 1. Értekezlet a nánási vasut ügyében
d. e. 9 óra, a városháza nagytermében.

Február 1. Gazdászok bálja a Bikában.

Február 1. A Margit-fürdő személyzetének
bálja.

Február 2. Az iparos kör bálja az „Arany Bika”
disztermében.

Február 9. A fodrász segédek bálja a Koroná-
nában.

Február 2. Értekezlet a derecskei vasut ügyé-
sen d. e. 9 órakor a városháza nagytermében.

Február 2. Az iparoskör bálja a Bikában.

Február 3. Jégünnepély a Margit-fürdői pályán.

Február 3. A lovagegyelet közgyűlése d. u. 5
órákor a városháza nagytermében.

Február 7. Felolvasás a Csokonai-körben d. e.
6 órákor.

Február 8. A vereskereszt egyesület debreczeni
főjének bálja az Arany-Bika szálló disztermében.

Február 15. A függetlenségi és
48-as párt bálja a „Korona” — diszter-
uemében.

Február 15. A jogász és tisztviselőikör táncz-
vigalma a Bikában.

Február 18. Az ág. ev. filléregylet theastélye
k Bikában.

Feb. uár 23. Az iparos ifjak betegsegélyző pén-
Márczius 31. Debreczen város bálja a Bi-
kában.

Sz. Dávid Istvánnál zene-estély: Vasárnap
Veres Tóni, kedden Rácz Károly és pénteken Magyar
Testvérek

A kir. törvényszéknél jegyzőiroda nyitva
hétköznapokon d. u. 3-5 óra közt, vasárnap és ünnep
napon d. e. 10-11 óra közt. Gyűjtőszekrényből a be-
adványok kivételnek hétköznapokon d. e. 12 és d. u.
3 órákor ünnepnapokon d. e. 11 órákor.

A debreczeni kir. járásbíróság szóbeli ke-
reseteket, kérelmeket és nyilatkozatokat felvesz ked-
den és pénteken d. u. 3-tól 5-ig, a felek megjelen-
hetnek minden szerdán.

Ábránd.

Irtá: Polgári Teruska.

— Adjon Isten jó reggelt!

— Adjon Isten, mi járatban van?

— Elküldte édes anyám a tejet, neki
egy kis változása van, nem jöhetett, — mond a
a nyulánk, jámbor arcú legény, átnyujtva a
piros kockás keszkenőbe bekötött üveget s
tetszetően nézte a mosolygós, üde arcú lany-
kát, amint ügyes kézzel bontogatta ki a kendő
bogait, miközben megkérdezte:

— Hát aztán hidegen van-e?

— Biz' most hűvösecske az idő, kivált
egy reggelibe, mikor onnan hazulról elin-
dultam.

— Hát honnan jött kend, tanyáról?

— Nem én, a Józsáról.

— Hm, az elég messze van, ugyan mennyi
idő alatt lehet ide érkezni?

— Hát én megjárom úgy három óra
alatt, ide s vissza, mondta a legény, egy pil-
lantást vetve hosszú lábaira — de biz édes
anyámnak nehezebben megy, sokszor csak
estefelé kerül haza czimbora után kell ökelmé-
nek járnai, mert fel magába elindulni.

Ezalatt a leány kitöltötte az üvegből a
tejet, s ismét bekötötte a kendőbe; a legény
vidám arccal vette el tőle, s menni ké-
szült:

— Isten áldja meg!

A leány egy pillantást vetve a vastagon
befagyott ablakra, aggodó hangon szólt oda:

— De most megfázik a keze!

— Eldugom! volt rá a vidám hangon
kiejtett válasz, s a legény derült szívvel, mo-
solygó arccal távozott a házból.

Hej! milyen jó is ezen a hótól borított,
csillogó mezősegen haladni ilyen szép napsu-
garas téli napon! Még a hó is kólára csiko-
rog a csizmatalp alatt, azt nyöszörgi, csikorogja,
hogy is mondja csak a nóta:

Hej de csinos menyecskelesz ebből a lányból,
Kerek kontyot fonnak majd a hajából!

A legény azon veszi észre magát, hogy
ugyancsak dalogatja azt a nótát, hirtelenében
körül is néz, nincs e a közelben valaki, aki
meghallaná, vagy még tán le is olvasná ar-
czáról azt a szívébe rajzolódott derűs képét,
amit ez a nóta fejez ki legjobban,

Jaj de gyönyörű szép szőke kislány is
volt az a mai, mosolygó kék szemével, milyen
nyájasan tudott nézni, meg milyen szépen el-
beszélgetett velem; megkérdezte, hogy hideg
van e, mintha féltene a megfázástól. Hát még
mikor azt mondta, hogy a kezem megfázik!
ugy szerettem volna össze csókolni azt a kis
piros száját.

Még egyetlen egy leánytól sem hallot-
tam, hogy gondja volna rá, nem fázik-e meg
a kezem; pedig ugyancsak járnak a kedvembe,
tudják, hogy szép kis örökség néz rám. Ka-
csintgatnak reám, nyájaszkodnak velem, ked-
veltetik magukat, kelletik ugyancsak, pedig
hiába, semmi kedvem sincsen a házasságra.

Az a mosolygós arcú leány megint meg-
jelenik lelki szemem előtt... Hej ha ő azt
haza vihetné kis házacskájába, szelíd, édes
beszédét milyen örömmel tudná hallgatni, —
milyen kedves lenne neki az élete, ha egy
ilyen hosszú ut után is oda haza várna rá a
jó meleg szobában és megkérdezné: nem fá-
zott meg a kezed.

A legény édes ábrándokba merült. A
képzelet hatalmas ereje, mintha valóságban
látná, olyan tisztán állítá elébe a leányt. Fi-
nom, karesu alakja, hosszú szőke haja, szép
kis ügyes kezei, mind, mind ott állottak előtte
amint önti ki az üvegből a tejet... Egy-
szerre megdőbbsen a legény, kezét hevesen do-
bogó szívére szoritja, olyan édes fájdalommal
okozott ott az a gyorsan felöltő gondolat:
hátha nem paraszt lány, hátha nem cesléd,
a minék ő gondolja, hátha kisasszony!

Hiszen paraszt lány nem is lehet olyan
szép, olyan finom, olyan fehér. A legény fá-
dalmas küzködéssel találgatja magában; oh
de nehéz megválni attól az édes ábrándtól.

De miért is jutott az neki eszébe, miért
kinozza magát ilyen feltevésekkel? Hiszen
kisasszony nem szokott reggeli hét órákor a
konyhába lenni, olyan nagy kisasszony, mint
a Tarnóczy nagyságos ur lánya, a kihez ők
hordják a tejet. Nem áll az szóba egy egy-
szerű paraszt legénnyel, nem kérdezi meg
olyan szívesen, hideg van-e, nem fázik-e meg
a keze.

Ismét visszatér az édes visszaemléke-
zésre a legény vidámsága. Nem, nem lehetett
az kisasszony, ő hozzá való szegény lány volt
az egyszerű kék ruhájában, mit egy fodor
sem díszített, amit pedig még egy rátartósabb
cesléd sem szokott elhagyni ruhájáról. Tiszta
piros kötője is csak az egyszerűségét mutatta,
hosszu szőke haja meg két ágba fonva csün-
gött le hátra. Az volt, az, paraszt lány, és
legyen bár földhöz ragadt szegény cesléd, de
ha a jó Isten segíteni fogja, az ő szeretett kis
felesége lessz.

Édes anyám, régen biztat már kelmed a
házasságra. Megvallom, nekem eddig semmi
kedvem sem volt hozzá, eleget is bánkódott
miatta édes anyám. De most... igen, most,
ugy gondolom, hogy mégis csak rá adom a
fejemet.

Jól teszed, fiam, az annak a rendje; azt
mondja a szent írás is, hogy nem jó az em-
bernek egyedül lenni. Te meg már arra való
legény is vagy, van is miből eltartani egy
asszonyt; ugy-ugy éges fiam, keress magadhoz
való tisztességes fehér ceslédet, vedd el, nekem
is nagy örömet szeresz vele.

— Meggondolom a dolgot, édes anyám
Majd holnap aztán ha a tejet viszi be kelmed
a városba, én is bemegyek. Elmenjünk a sza-
bóhoz, ruhát csináltatunk, meg új czizmat
veszünk, úgy mégyünk majd leány nézőbe.

Boldog érzelmekkel szívében ballag a
legény anyja oldala mellett. Kezében a piros
kockás keszkenőbe bekötött tejes üveg. Édes
ábrándjaiból néha-néha öreg anyja hangja
éberszti fel:

— Ne siess olyan nagyon, fiam, alig
győzők veled haladni.

Türelmetlensége nőttön nő. Repülni sze-
retne, hogy minél hamarabb meg láthassa azt
a szép kis lányt, ki egy rövid nap alatt olyan
kedvessé lett szívének. Nem sokára elérik a
várost. A legény hevesen dobogó szíve majd
szétreped a nagy izgatottságtól, a mint köze-
lebb-közelebb érkeznek a házhoz. Már itt
vannak... Már belépnek a szép tiszta kony-
hába. A leány éppen tüzet rak. Az ajtó nyílásra
hátra fordul.

— Kezeit csókolom, kisasszony hát már
fel tetszett ébredni? Eszem a lelket, nincs
ilyen szorgalmas, dolgos kisasszony az egész
városban. Milyen gazdag, milyen szép, mégis
milyen dolgos!

A legény édes anyja szavaira szédülten
fogózik meg az ajtó felbe. Mintha a lelke
szakadt volna ki, magával vive örömet, gond-
latot, életkedvet testéből. Érzésküli zib-
badság fogta el.

Öntudatlanul követte ki a házból anyját.
Csak mikor megkérdezte tőle anyja. Na fiam,
hát melyik szobához megyünk ruhát csinál-
tatni? — eszmélt fel tompultságából, s közö-
nyös hangon, hogy anyja meg ne sejtse érzel-
meit — felelte:
— Ne menjünk sehova, édes anyám,
meggondoltam, nem fogok megházasodni.

Közgazdaság.

Kőbányai sertés-piacz.

Január 30.

a) Hizott sertés árak: I. Magyar első rendű.
Öreg nehéz (páronként —400 kilgron felüli sulyban)
— krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 kilgron
sulyban) — krig. 3. Fialat nehéz (páronként 326
kilgron felüli sulyban) — krig. 4. Fialat középpá-
onként 250 — kilgr. sulyban —47—krig. 5. Fialat
könnyű (páronként 250 kilgrig terjedő sulyban) —
kon felüli sulyban) 43.—45 krig. 7. Közép (páronként
220 —280 kilgr. sulyban) 44.—46 krig. Könyű (pá-
onként 220 kilgrig terjedő sulyban) 43.—44 krig.
seriabi : 9. Nehéz (páronként 200 kilgron felüli sulyban
48—49—krig. 10. Közép (páronként 220—260 kgr. suly-
ban) 45—46—krig. 11. Könyű (páronként 220 kilgr ter-
edő sulyban) 44—45 krig. Sertés létszám 1896. évi jan.
hó 28. napján volt készletben 35803 db. 1896 év jan.
hó. —29-dik napján felhajtott 617 darab. 1896
jan. hó 29-dik. napján elszállított 188 drb. 1896
anuár hó 29-dik. napjára maradt készletbe, 35615 drb
forgalom csekély.

CSARNOK.

A királyi tanácsosok.

— Regény. — 24.

Irtá: **Vértessy Arnold.**

(Folytatás)

De ilyen hirtelen! álmélkodik a sógor, a
pénzügyi tisztviselő.

— Kérem, a halál nem válogatja, hogy
mikor jöjjön, jelenti ki nagy fontossággal Bim-
bó Károly ur, a városi számvévo.

Cserepes András egy szót sem szól, csak
bambán, ijedten bámul a halottra, a kivel
még az iment olyan barátságosan koccintgattak
s a ki most itt fekszik mozdulatlan, szederjes
arccal, megüvegesedett szemekkel.

— Legalább a szemeit takarják le, sival-
kodik Bimbóné.

Az asszonyok, a leányok zokognak. Sa-
rollta letérdel a leány mellé s meghidegült ke-
zét csókolja.

El akarják onnan vinni, de Cserepesné oda áll mellé:

— Hagyják, hagyják.
Gyöngéd, résztvevő pillantással nézi szegényt, a ki ott térdel menyasszony ruhájában holt atyja mellett. Ne háborgassák.

Aztán tanácskozik a fiával s abban állapodnak meg, hogy Saroltát egyelőre itt kell hagyni az anyjánál, a gyöngédség úgy kívánja, tisztelői kell fájdalmát.

— De itt leszek közelében, édes és ha valsmít páncsol, csak nekem szóljon.

Sarolta némán int a fejével. Lehet az köszönet is, lehet elutasítás is. Most nincs idő arra, hogy magyarázatokba bocsátkozzék. A gyöngédségnek az a jele, melyet iránta tanusítanak, mégis jól esik.

Eközben a gyászos eset hírére, mely gyorsan befutja az egész várost, visszatért az alispán, a ki már eltávozott s ő az első, a ki részvétét kifejezi a gyászoló családnak szegény elhunyt barátja fölött.

S aztán következnek a résztvevők hosszú sora. Mert bármennyire piszkoljanak is valakit életében, hogy ilyen meg olyan svibák, ilyen meg olyan ostoba ember, holta után rögtön fölismerik, milyen nagy veszteség érte Vámost e jeles férfi elhunytával.

Mindenki megemlékezett a boldogultnak nyájasságáról vendégszeretetről. Milyen jó, milyen barátságos volt s milyen disze, büszkesége a városnak, milyen kiváló férfi, a ki ő felsége a királyi tanácsossággal tüntetett ki a közügyek terén szerzett érdemeinek elismerésül.

S milyen tragikus volt sorsa, hogy epen a leánya menyegzőjén érte utól a halál, a mi különösen a hölgyek képzelt tehetségét ragadta meg. Számosan voltak, a kik kifejezték, hogy így szeretnének meghalni, abban a perczben, midőn gyermekeiket megváltották s azoknak a boldogsága aranyozza be utolsó szempillantásukat. Milyen dicső halál!

Megható részleteket tudott elmondani mind a két helyi lap a boldogultnak utolsó pillanatairól. Hogyan emelte föl áldó kezét leánya fejére. Hogyan mondta: „immár boldogan meghalhatok” s kielehelte nemeslelkét.

Könnyes szemekkel beszélnek róla az érzékeny szívű anyák s a meghatottság átszáll a férfiakra is. Hatalmas módon nyilvánul a közrészvétel s a királyi tanácsosok családja itt a ravatal mellett újra a népszerűség verőfényében ragyog. A kaszinó jegyzőkönyvében örökíti meg a boldogultnak érdemeit s az önkéntes tisztelet azon tanácskoznak, hogy lefessék az arczképét az egyetlet számára.

Hasonló indítvány tétet a dalárda választmányi ülésén, úgy szintén a Fröbel egy-

letben, a fölolvásó egyletben, a régészeti egyletben és még számos más egyletben, melyeknek mindegyiknek lelkes alapító vagy pártoló tagja volt a boldogult. — Az indítványok mindentüzt közlekedéssel, fogadtatnak úgy hogy ha az a sok arczkép mind elkészült volna, Vámos a hazai művészetnek olyan kincs-házává lett volna, hogy taán még egy új festő iskola is támadt ott.

(Folyt. köv.)

Tőzsde.

Budapesti gabonatőzsde.
— Érk. d. e. 10 ó. 35. p. —

Őszi buza szept.—okt.-re	7.02—7.04
Uj buza őszre 1896.	7.20—22.
Őszi rozs	—
Tavaszi rozs	6.40—42.
Őszi zab	—
Tavaszi zab	6.07—09.
Uj tengeri május—jun.-ra	4.37—39.

Bécsi gabonatőzsde.
— Érkezett d. e. 11 óra 20 p. —

Őszi buza szept.—okt.-re	7.46—48
Tavaszi » márcz.—ápr.-re	7.27—29
Őszi rozs	—
Tavaszi rozs	6.60.—61
Őszi zab	—
Tavaszi zab	6.41—43
Tengeri máj-jun.-ra	4.74—76

Debreczeni városi színház.

Idény bérlet 99. Páralan bérlet 99.

Szombaton 1896. Február hó 1-én:

LECOUVREUR ADRIEN.

Színmű 5 felvonásban. Irta: Ceribe. Fordította: Csepreghy Lajos. (Rendező: Hevessy.)

Személyek:

Lecouivreur Adrienne, a Comédie francais színház tagja	Szerémi J.
Maurice, saxoniai gróf	Klenovits.
Bouillon herczeg	Hevessy.
Herczegné neje	Kiss Irén.
Chasouil abbé	Tapolczay D.
Athenais, Dumont herczegné	Bogyó Ilonka.
Michonet, a Comédie színház rendezője	Sándor Emil
Marquisné	Kovács Fáni
Bároné	Bajnóczy V.
Jouvenot k. a. a Comédie francais színház tagja	Nádassyné
Dangeville a Comédie francais színház tagja	Hevessyné

Fogorvos dr. Sichermann Adolf.

Med. univ.

Kossuth-utca 2152. (Kardos-ház.)

Ren del: délelött 9—12., delután 2—6.

A ki nem akarja,

hogya tavasszal szeplő és májfolt vagy bármí kiütés arczán jöjön ki, használja már most az egyedüli biztos hatású

„Vénus arczkenőcsöt”

mely zsirnélküli készítmény a „Lyoni”, kiállításon diszoklevéllel és arany éremmel lett kitüntetve. Egyedül kapható a készítőnél:

Molnár Lajos gyógyszeru rak-tárában.

Debreczen Frohner-szálloda épület a megyeházzal szemben.

Egy tégely ára 75 kr.

Molnár Lajos.

Vendéglő és sörcsarnok

megnyitás.

Van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni, hogy a kenyérpiaczon a SZENTESI-fele házban

a volt **ZRINYI-kávéház**

megvettem, azt a

„Kis Pipához”

czimzett vendéglő és sörcsarnokká átalakítottam és igen csinosan felszereltem.

Megnyitás: február 1-én szombaton

VERESTONIZenekaramellett

Abbauomákat elfogadok jutányos feltételek mellett. Mindig friss csapolású kőbányai sör. Szolgálók naponta friss villásreggelivel.

BORAIMAT

tisztán, legjobb kezelés mellett bocsátom m. t. vendégeim rendelkezésére.

Évek hosszú sora alatt, amióta a n. é. közönséget szolgálom, annak velem való meglegedését kivívtam, új helyiségben is az lesz főterekvésem, hogy helyiségeimet kellemes othonná, fesztelen szórakozó helyévé tehessem. Gondom lesz arra, hogy mindenki a legpontosabb kiszolgálásban részesüljön.

Pártfogásért esedez tisztelettel

Kemény János,

a „Kis Pipa” vendéglőse.
Kenyér-piacz.

Vasöntőde és gépgyár

Konstanzban.

Különleges gyár téglagyári gépek és berendezésekre. Elismert szolid és kipróbált kivitelben szállít:

téglavető gépeket

különféle nagyságban, napi 5—25 ezer darab magyar fali téglára. **Hengerműveket** simán és rovátkolva, a kézzel vettelt agyag előkészítésére is alkalmas anyagkeverőket, felvonó készülékeket, különféle transporteurókat, hornyolt és oromtéglasajtókat, revolver-hornyolt téglasajtókat, kötőveket, szitáló és vederműveket, haránt agyagfelhúzókat, forgató korongokat, metsző asztalokat, mindennemű formákat

Kiválóan jönnek bizonyult gépek és berendezések **hornyolttéglák, burkolótéglák, közönséges fedélcserépek kettős hornyolással** (előnyösebb a kézi gyártásnál) **burkolótéglák, hordri téglák** (igen vékonyfalú az I vasgerendához való 50—90 cm üreges téglák stb) gyártásához.

Külön berendezés az agyagok kipróbálásához.

Az érdeklődőknek ingyen küldetik a dusan illusztrált árjegyzék.

Legkiválóbb referenciák a bel és külföldről.

Magyarországi tőképviseletőség:

BENDEL GUSZTÁV urnál

BUDAPEST,
Váci-körút 80. szám.

MAGYAR
OSZTÁLY SORSJÁTÉK

Az I. osztály huzása

február 5--8-ig.

Legnagyobb nyeremény legkedvezőbb esetben

Egy Millió.

FŐNYEREMÉNYEK :

600.000, 400.000, 300.000, 200.000,
2 á 100.000, 80.000, 2 á 60.000, 4 á 40.000,
2 á 30.000, 2 á 15.000, 7 á 10.000,
14 á 8000, 34 á 6000, 16 á 4000,
120 á 2000, 226 á 1000.

45.007 pénznyeremény

9.200.000 korona összértékben

kézpénzben, minden levonás nélkül

I. osztályu sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
20.—	10.—	2.—	1.— frt.

Mindhárom osztályu teljes sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
60.—	30.—	6.—	3.— frt.

Ajánlja és szétküldi az összegnek postautalványon való előzetes beküldése mellett, vagy utánvétellel is

HEINTZE KÁROLY

BUDAPEST, Szervita-tér 3. sz.

Ajánlott levelek portója és nyereményjegyzék díja fejében I. osztályu sorsjegyek megrendelésénél 25 kr., teljes sorsjegyek megrendelésénél ellenben ajánlási portó és 3 nyereményjegyzékért 50 kr. küldendő be.

Nyomatott Hoffmann és Társa könyvnyomdájában Debreczenben. Főpostával szemben.